

Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -

Wednesday, 21 October 2015 20:18 - Last Updated Wednesday, 21 October 2015 20:36

காணச் சன்னறால், திரியாத ஓர் நிகழ்ச்சியும் அங்கு நம்மையியப்பில் ஆழ்த்தும். எதிர் பாரா நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமல்ல, எதிர் பாரா நண்பர்களின் சந்திப்புகளும் அங்கு நிகழும். எனக்கு மட்டுமல்ல, நான் அக்கறையும் ஆர்வமும் கொண்டுள்ள விஷயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்பவர்கள் யாரும் கிடும், சந்திக்கும் இடங்களில் மண்டி ஹவூஸ் மூதலாவதும் முக்கியமானதும் அது தான்.

நான் தில்லியில் பார்த்த மூதல் நிகழ்ச்சி, என்று யோசித்துப் பார்க்கும் போது, எது மூதல் என்று சொல்லத் தரியவில்லை. தில்லி சன்ற மூதல் ஒன்றிரண்டு மாதங்களாகுள் என்று உத்தேசமாகச் சொல்லமுடியும். 1957 – ன் ஆரம்ப மாதங்கள், மண்டி ஹவூஸுக்கு அதிக திரமில்லாத ஷங்கர்லால் மார்க்கெட்டின் ஓர் மலே தள ஓவியக் கண்காட்சியில் சதீஷ் குஜ்ராலின் - (நமது பழைய பிரதம ந்திரிகளில் ஓர்வரான், ஐ.கே. குஜ்ராலின் தம்பி, பிறவியிலயே காதுகளோது) - ஆரம்ப ஓவியங்கள். அப்போது தான் அவர் மெக்ஸிகோவிலிருந்து திரும்பியிருந்தார். Orozco வரணத்தோ என்று நின்கைக்கும் அளவுக்கு அவர் மாதிரியே சதீஷ் குஜ்ராலும் அந்த பாணியைக் கைக்கொண்டிருந்தார். The colours were loud and the brush was thick and bold. அவர் வரணத்தல் நரூ, கிருஷ்ண மனேன் ஆகியோரின் portrait studies. அதேசமயம் முகம் திரியாத சாதாரணர்கள் சித்திரங்கள் பாகிஸ் தானிலிருந்து வந்தவர்களின் வதேனை முகங்கள். அந்த சித்திரத்திற்கு அவர் வரையும் பாணி பொருத்தமாக இருந்தது

அதை ஓட்டி சில நாட்கள் முன்பே பின்பே நிராத்.சி. சௌதூரி இந்திய ஓவியங்களின் ஆரம்பங்கள் பற்றி பசீனார். அவர்தீ விரவங்கள பற்றாளரானாலும் வங்க பாணி ஓவியங்களை அவர் முற்றாக நிராகரித்தார். அவரது Autobiography of an Unknown Indian பற்றி ஓரிரண்டு வருஷங்கள் முன்பாக புர்லாவில் இருந்த போது படித்தது நின்னையில் பசுமையாக இருந்தது. நீ ராத் சௌதூரியை நரூில் பாரக்கும் போது, எவ்வளவு பெரிய intellectual giant, எவ்வளவு சிறிய ஓடிந்து விழும் தகேத்துள் pack சயெ திருக்கிறார் ஆண்டவன், என்று நினதைத்துப் பார்க்க வடிக் கையாக இருந்தது.

சத்யஜித் ரயீயின இரண்டாவது படம், அபராஜிததோ, ஸ்டேபியம் சினிமா தியடேட்ரில் பாரக்க அடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு, ஜனவரி கௌரில் ஓடியது நின்னவகுகு வருகிறது. அவரது மூதல் படம் பாதரே பஞ்சலியை ஓரிஸ் ஸாவில் வலை பார்த்த புர்லாவில் ஓர் பஞ்சாபி நடத்திய டிரிங் டாக் ஸில் ஓர் வருஷம் முன்பே பார்த்திருந்தனே. எல்லாம் தில்லி வந்த மூதல் சில மாதங்களிலயே. தமிழ் நாட்டில் எங்கிருந்தாலும் இதில் எதுவும் எனக்குக் கிடைத்திராது. எங்கோ வானத்தில் மிதந்துகொண்டிருப்பதாகத் தான் நினைப்பு எனக்கு.

இது அதிக நாள் நீ டிக்கவில்லை. 1959 என்று நின்னவூ. ஏப்ரல் மாதம் நான் தில்லியிலிருந்து ஜம்முவுக்கு மாற்றப் பட்டனே. ஜம்மு கஷ்மீர் அரசு பழைய வழக்கப்படி ஆறு மாதம் கோடையில் ஸ்ரீ நகரிலும் பனிக் காலத்தில் ஜம்மு விலும் இருக்கும். அங்கு இருந்தது சும்மார் இரண்டு வருஷங்கள். அங்கு இருந்த போது தில்லியில் எனக்கு பிடித்தமான விஷயங்கள், தில்லியில் இல்லாமல் போய் விட்டமே என்று வருந்தும் விஷயங்கள் நடந்தன. இப்போது நின்னவகுகு வருவன், யாமினி கிருஷ்ணமீர்த்தியின், நடனம் தில்லி பத்திரிகைகளில் அமோகமாகப் பசேப்ட்டு வந்தது. தில்லிக் குபுதிய வருகை. கலாக்ஷதே திராவின் மாணவி. வந்த உடனே அட்டகாசமான வரவறே பு. அடூத்து இப்ராஹீம் அல்காஷி என்பவரின் வருகை பற்றியது. தில்லியில் புதிதாக தொடங்கப் பட்டுள்ள நாடகப் பள்ளிக் கு தலமை ஏற்று ஓர் புதிய சரித்திரமே உருவாவதாகப் பசேசு. எனக்கு இதில்லாம் உற்சாகம் தருவதாக இருந்தது.

Written by - வங்கு கல் சாமிநாதன் -

Wednesday, 21 October 2015 20:18 - Last Updated Wednesday, 21 October 2015 20:36

வாழும் நாடகத்தின் வழித்தோன்றல்கள். நான் 1955 - லோ என்னவோ கல்கத்தா போயிருந்த போது அங்கு மின்னும் நாடகமன்றங்கள் நாள்தோறும் நிகழ்ச்சிகள் கொண்டிருந்தன. வங்காள மொழி நாடகங்கள் மட்டுமா? கல்கத்தாவிலேயே ஹிந்தியில் மாதிரித் தொடர்ந்து நாடகங்கள் போடும் இரண்டு நாடகக் குழுக்கள் இருக்கிறது தெரியுமா? ஒன்று ஒரு மார்வாரி என்று நின்கைகிறேன். தவறாக இருக்கலாம். அவர் பெயர் வ்யாமானந்த ஜலான். தொடர்ந்து ஹிந்தியில் நாடகங்கள் போட்டு வருகிறார். எனக்குத் தெரிந்து 25/30 வருடங்களாக. இன்னொருவர் உஷா கங்குலி என்னும் வங்காளிப் பெண். அவரும் ஹிந்தியில் மாதிரிதே நாடகங்கள் போடுகிறார்,

கல்கத்தாவில். என்றால் அது எத்தகைய நாடகக் கலாசாரம் கொண்ட சமூகமாக இருக்கவேண்டும். இது தவிர ஜாத்ரா என்னும் கிராமிய நாடகம் வறே. நம்மீர் திருக்கூத்தம் மாதிரி ஆனால் ஒரு முக்கியமான விஷயம், எனக்குத் தெரிந்து சூமார் 60 ஆண்டுகாலமாக எந்த சமகால நாடகக் கலஞ்சரம் ஜாத்ரா மாதிரி கூத்தாடி அதுக்கு; நவீன நாடகம் என்று நாமகரணம் செய்யவில்லை. இரண்டுகூம் நல்ல வரவேற்பும் ஆதரவும் உள்ள தனித் தனி வாழ்க்கை.

ஆக, வங்காளத்திற்கோ, மகாராஷ்டிரத்திற்கோ, அல்காஷி வந்து தான் நாடகத்தை உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இருக்கவில்லை. மற்ற எல்லா பிரதேசங்கள்கூம் இருந்தது. ஆனால் அல்காஷி உருவாக்கியது உலகளாவிய நாடக கலையின் மூலப் பரிணாமம். இருந்தும் உருப்படாமல், மாறாமல் போனது தமிழ் நாடகமட்டும் தான் என்று நின்கைகிறேன். அதைப் பின்னால் ராமானுஜம் பற்றி விரிவாகப் பேசும் போது. ராமானுஜத்ததைத் தந்தும் தமிழ் நாடக உருப்பட மாட்டேன் அடம் பிடித்தால் என்ன செய்யவது?

ராமானுஜமும் என்ன என்னமோ செய்து பார்க்கிறார். அல்காஷியின் வரவிற்குப் பிறகு, சூமார் இருபது வருட காலம் இருக்காமலே என்னவோ அவர் தேசிய நாடகப் பள்ளியுடன் உறவு கொண்டிருந்த காலம். இந்த பஞ்சாபி நாடகங்கள் போன இடம் தெரியவில்லை. அல்காஷி இருந்த காலம் ஒரு பொறகாலம். தில்லியில் மாதிரியில்லை. ஹிந்தி, கன்னடம், கஜராத்தி, போன்ற மொழிகளிலிருந்து நாடகாசிரியர்கள் தோன்றினார்கள்,

அவர்கள் நாடகங்கள் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. தில்லியில் மடேயைநீரின் உலகத்தின் பல்வறே நாடகங்களிலிருந்து பல்வறே நாடக மரபுகளின் கலஞ்சர்கள் தில்லிக் கு வரவழகைக் கட்டும் நாடகப் பள்ளியில் நாடகப் பயிற்சி தந்தனர்.

நான் அபிக்கடி, அனகேமாக வாரத்தக்கு ஐந்து நாட்கள் போகும் இடம் அது. என்னோடு இந்த அனுபவங்களபை பகிர்ந்து கொள்ளும் நண்பர்கள்கூம் அப்படித்தான் எங்கெங்கோ வலை பார்க்கும் நாங்கள் மாலையில் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடமும் அதுதான். குறிப்பாக டாக்டர் சி. ரவீந்திரன் ஒரு உதாரணத்துக்கு. திட்டமிட்டு அங்கு சந்திக்கும் நண்பர்களோடு, எதிர்பாராது சந்தித்துக் கொள்ளும் நண்பர்களும் நட்புகளும் கிட்ட உண்டு. எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் அடுத்தடுத்த கட்டிடங்களில் நிகழும் போது அவர்கள் வறே நிகழ்ச்சிகள்கு வருபவர்களாக இருக்கும். நாடகம் மட்டுமில்லையே, நடனம், இலக்கிய கட்டிடங்கள், எத்தனையோ பல நாடகங்கள், ஓவிய கண்காட்சிகள், இப்படி. அப்படித்தான் எதிர்பாரா சந்திப்பாக சி.ராமானுஜத்துடனும் ஒரு நாள் முன் இரவில், மண்டி ஹவுஸ் பஸ் ஸ்டாப்பில் எங்கள் மூதல் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

